Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Ağustos 2012
Sayı: 170

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Milliyetçi ve dinci, mezhepçi ayırımlar kışkırtılıyor; hepimiz biriz, hepimiz emekçiyiz

Hükümetin Suriye'ye yönelik düşmanca tutumu halklar ve emekçiler için büyük tehlike barındırıyor. En başından beri saldırgan siyaset izleyen başbakan ve dışişleri bakanına, artık diğer bakanlar da eklendi. Hem hükümet hem de AKP içinde, saldırgan siyaseti savunanların sayısı arttı ve kitleleri askeri saldırıya ikna etmek için bahane bulmaya çalışıyorlar. “Suriye halkını koruma” bahanesi gibi askeri uçağın düşmesi de, kitleleri ikna edebilecek bir gerekçe olmadı. Şimdiki sarıldıkları bahane, kuzey Suriye'deki Kürt illerinde, denetimin Kürt örgütlerin eline geçmesi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bir avuç Türk'ün yaşadığı her yerde Türklere her türlü ayrıcalığı veya ayrı bir devleti destekleyen hükümet, devlet ve medya, Kürtler söz konusu olduğunda tam tersi tavır alıyor. Başka bir ülkenin sınırlarında yaşayan Kürtlerin ne yapacağına, Türk devleti neden karışıyor?

Kürtler, Türkler, Araplar, Persler, Azeriler, Ermeniler ve diğer halklar, binlerce yıldır birlikte iç içe yaşıyor. Söylendiğinin aksine, sadece bu bölgede değil, dünyanın her yerinde dini ve etnik halk bu şekilde yaşıyor. Evet bazen savaşlar, çatışmalar, göçler oldu. Ancak çok daha uzun sürelerde barış içinde yaşadılar, kaynaştılar.

Şimdi güya uzmanlar ve siyasiler, bir kısmı milletvekili de olan sözde gazeteciler, Suriye'deki dini ve etnik halkları sayıp döküyor, düşmanlıklar bulup çıkarıyor, Türkiye için tehditler ilan ediyor. Aslında sorun yaratmaya çalışan, göz korkutan onlar. Rahat koltuklarından kalkmadan, serin odalarından çıkmadan olmamış, hiç olmayacak şeyleri gerçekmiş gibi anlatıp saldırgan siyasete destek veriyorlar.

Hangi gerekçe ile olursa olsun, Suriye'ye askeri bir saldırıya ikna olmamakta haklıyız. Çünkü bu şekilde başlayacak olan savaş tıpkı ABD'nin, Avrupa ülkelerinin veya Rusya'nın Afrika'da, Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Uzakdoğu'da başlattıkları ve sürdürdükleri, halkları katleden, sefalete sürükleyen savaşlarla aynı olacak. Yeni bir bölgeyi, ülkeyi, halkı, zenginliklerini talan etmek ve denetim altında tutmak için yapılacak.

Hükümet, Kürtleri hedef gösterip bizi aldatmaya çalışabilir. Sadece Suriye'ye değil, Suriye Kürtlerine yönelik bir saldırı da aynı anlama gelir. Türkiye'da yaşayan Arap kökenlilere Suriye'den bir saldırı gelse herkes bunu Türkiye'ye saldırı olarak kabul edecektir. Kürtler, sonuçta Suriye vatandaşı ve onlara yönelik bir saldırı, tüm Suriye'ye yönelik olacak.

Siyasilerin, medyanın desteğiyle kışkırttığı saldırgan siyasete, milliyetçi, dinci, mezhepçi ayırımlara karşı çıkmalıyız. Çünkü tüm bu ayırımılar, somut maddi çıkarları örtmek için kullanılıyor. Hepsinin altında, bölgenin zenginliğini kontrol etme mücadelesi var. Ortadoğunun parçalanıp tıpkı Birinci Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi söz dinleyen, güçsüz, kukla devletlere dönüştürülmesi ve büyük emperyalist devletlerin askeri, mali ve siyasi desteğindeki dev şirketlerin talanına açılması amaçlanıyor. Onlar için hem hammedde kaynağı hem de mallarını satacak pazar haline getirilecekler. Bunu her yerde yapıyorlar. Mesela Yugoslavya'da; çatışmalar düşmanlıklar, azalmadı.

Hükümet, Türkiye'nin "güçlü devlet" olduğu iddialarıyla aynı şeyi yapmak istiyor. Yani bir emperyalist devlet gibi davranmak istiyor. Emperyalist devletler karşısında güya mazlumları savunan Erdoğan, bu planların en ateşli savunucusu.

Yarattıkları bölünmelerin hepsi sahtedir; hepimiz emekçiyiz, ekonomik, askeri ve siyasi denetim altındayız, bizi bir yapan, bir arada durmamızı gerektiren temel budur. (01.08.2012)

Emekçinin Gündemi

Mevsimlik işçilere insanlık dışı koşullar

Hasat mevsimiyle birlikte, mevsimlik işçi ve ailelerinin çilesi de başladı. 30 yıl önce on binler olan mevsimlik işçi sayısı günümüzde net bir rakam verilemese de bir milyonu geçmiş durumda.

Mevsimlik işçilerin dramı, daha yolda başlıyor. Kamyon kasalarında, binlerce kilometre yol alıyorlar, 6 kişilik vagonlarda 12 kişi yolculuk ediyorlar. Trafik kazası sebebiyle onlarca işçi daha gideceği yere varamadan, yolda ölüyor.

Günde 14-15 saat, üstelik kavurucu sıcağın altında çalışıyorlar. Yedikleri yemeği, içtikleri suyu da kendileri karşılamak zorunda. Köleliği andıran çalışmanın karşılığı en iyi ihtimalle günlük 20-25 lira arasında değişiyor.

Mevsimlik işçilerin çoğu Kürt ve en düşük ücreti alan da yine onlar. Örneğin geçen yıl Diyarbakır'da 23 lira olan günlük yevmiye bu yıl 3 lira arttı; 780 lira oldu. Diyarbakır Zıraat Odası, bu zammı gururla açıkladı! 2007 seçimlerinin arifesinde, başbakan “mevsimlik işçiler 750 lira alıyor” diye göğsünü kabarttığı sırada bir işçi, “ne 750 lirası başbakan, elimize 600 lira bile geçmiyor” deme cesaretini göstermişti.

Kürt kitlelerinin yoksulluğu ve işsizliği, en küçüğünden büyüğüne her patron için sömürü olanağı. Her türden patronlar, işçilere emeklerinin karşılığını vermeye geldiğinde kör, sağır, dilsiz oluveriyor.

Mevsimlik işçiler, çalıştıkları yerlerde kurdukları naylon çadırlarda ya da küçük arazilerdeki ahır gibi yerlerde kalıyor. Çoğu zaman içme suyu olmadığı için bir sürü çocuk hatta yetişkin memleketine hasta ya da mikrop kapmış olarak dönüyor.

Kürt işçiler, bazı kentlerde, sağcı, ırkçı saldırılara ve uygulamalara maruz kalıyor. Örneğin Sakarya'da, Emniyet Müdürlüğü, Kürt işçileri şehir merkezine dahi sokmadan,

çalışacakları ilçelere götürüyor. İşçiler, şehir merkezini göremeden memleketlerine geri dönüyor.

2008'de Bursa'da bir hastanede bir mevsimlik işçi sırf Kürt olduğu için tedavi edilmemişti. AKP hükümeti olayı, önce inkar etmiş ardından da yaklaşan seçimin de etkisiyle, bir kez daha koşullarda iyileştirme sözü vermişti.

Bu ırkçı saldırıların bir nedeni, Kürt düşmanlığı olsa da bir nedeni de Kürtlerin gittiği bölgelerde, gençler arasında artan işsizliktir. Kendi şehrinde, daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları istediği için iş bulamayan gençler, yanlış bir şekilde çok daha kötü koşullara razı olan Kürtlere öfkesini gösteriyor.

Sonunda AKP sözünü tuttu. Ancak koşulları iyileştirmek yerine bir genelge ile Kürt işçilere yapılan ayrımcılığı resmileştirdi. Sözde bölücü faaliyetlere izin verilmemesi için işçilerin kimlik bilgilerinin arazi sahipleri tarafından emniyete bildirilmesi yani fişlenmesi isteniyor.

Genelgede, çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek için barınmadan beslenmeye, ulaşımdan ücretlere kadar yüzlerce iyileştirme var ama hepsi lafta. Tek yapılan çadır çevrelerine içme suyu için sondaj yapılması, prefabrik tuvalet ve duş kabin yapılması. Bazı yerlerde çocuklara oyun ve bakım alanı yapıldı.

Bu gibi iyileştirmelerden işçilerin çok azı yararlandığı gibi asıl yararlanan, çadırların önünde fotoğraf çektirip reklam yapan AKP'li vekiller ve AKP'nin atadığı valiler oldu. Bu reklamcılar, işçilerin karın tokluğuna çalıştığından hiç bahsetmedi.

Bir yanda karın tokluğuna çalışan Kürt ve Türk işçiler diğer yanda ise işçilerin ürettiği sebzeyi, meyveyi, pamuğu, fındığı satarak zengin olan patronlar ve onun kıdemli, “usta” hizmetkarları. Mevsimlik işçiler de tıpkı işsizler gibi işçi sınıfının bir parçası ve fabrikalarda 12 ay çalışan işçilerle çıkarları ortak. (02.08.12)

Çalışma yasaları
işçiyi ve işi, patronun keyfine bırakıyor!

Resmi rakamlara göre 6 milyon kişi taşeron şirketlerde çalışıyor. 20 yıl boyunca taşeronlarda çalışmış hatta hiç sigortası olmayanlar var. Neredeyse hiçbir hak olmadan, kuru bir ücrete çalıştırılan bu işçilerin durumu iyileştirileceğine, tam tersine eskiden yasa dışı sayılan çalıştırma biçimleri yasal hale getiriliyor.

Sözleşmeli çalışma, çağrı üzerine çalışma, geçici sözleşmeli çalışma bunlardan bazıları. Kamuda da 4C, 4B, diye gidiyor. Şimdi yeniden bir değişiklik daha gündemde.

Tüm bu çalışma biçimlerinin söylenen tek gerekçesi var: Esneklik. Ama gerçekte tek sonucu var: Ucuz işçilik.

Bir işyerinde birden çok statü ile çalışan olunca, çalışanlar bölünmüş oluyor ve hep birlikte hak talep edemiyorlar.

Örneğin sağlık işkolunda ve belediyelerde, yasaya aykırı olarak "ana iş" taşerona devredilip hem kadrolu hem de taşeron işçi çalıştırıyor. Nitekim, taşerondan atılan ve mücadele eden CHP'li Maltepe belediyesi işçileri, açtıkları davayı kazandı. Mahkeme, işçilerin belediyenin çalışanı olduğuna ve belediye tarafından işe alınmasını, işçilere en üst düzeyden tazminat ödenmesine hükmetti.

Benzer şekilde Adana Balcalı Devlet Hastanesi'nde, İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Tıp Fakültesi Hastanesi'nda çalışan işçilerin de kadroya alınmasına ilişkin mahkeme kararları var. Hasanelerde, işçi ve memurlar, taşeron işçileri, sözleşmeli çalışanlar, teknisyen ya da hemşire veya doktor olup işçi kadrosunda çalışanlar, var da var! Adana'da, işçilerin uzun mücadelesi sonucunda, hastane yönetimi mahkeme kararını uygulamak zorunda kaldı ve işçilerin ücretleri artık taşeron değil, hastane bütçesinden ödenecek.

Bu kazanımların, mahkeme kararlarının alınmasının, uygulanmasının her aşamasında, işçilerin mücadelesi var. İdareciler, mecbur kaldıkları için geri adım attı, atıyor.

Çünkü kağıt üstünde işçiye çok sınırlı da olsa hak veren düzenlemeler, çoğu zaman işçinin mücadelesi olmadan uygulanmıyor. Kimse de onları, bu nedenle suçlamıyor, kanuna uymadıkları için ceza almıyor, işlerinden olmuyor hatta eleştirilmiyorlar bile. Tam tersine uyanık patronların, müdürlerin yaptıkları, örnek olup bir süre sonra, yaygınlaşıyor ya da yasa haline getiriliyor.

İşçiler açısından çalışma koşulları iyileşmezken işçi başına yapılan üretim artıyor. Bu şekilde patronlar büyüdü, özellikle gıda, iletişim, sağlık işkollarında cebini tıka basa dolduranlar, en büyük şirketler listesine girenler arttı.

Bu düzeni sürdürenler, ceplerini tıka basa dolduran, özellikle büyük patronlardır. Hükümetleri çekip çevirmekle kalmıyor, doğrudan siyasi partilere, hükümetlere girip etkili oluyorlar.

Bugün işçilerin başına bela olan taşeron sistemi, kaçak çalışma ve benzeri keyfi çalışma biçimleri can yakıyor. Ancak geçmişte onlar yokken de işçilerin çalışma ve yaşam koşulları çok daha iyi değildi. Patronlar her zaman işçiyi daha çok kulanmanın, daha ucuza getirmenin yolunu arayıp buluyorlar.

Esas sorun, herşeyi işçilerin hep birlikte üretmelerine ve onların ürettiklerinden herkesin yararlanmasına rağmen ne işçinin ne de ürünleri kullananların, nasıl üretileceği, ne kadar üretileceği ve ne üretileceğine ilişkin söz sahibi olmamasıdır. Her şeyi yapan işçinin, ne fabrikada, ne madende, ne inşaatta, ne hastanede, tüm üretim yerlerinde söz söyleme hakkı yok. Her şey patronun malı, kârını ölçü alarak her kararı veriyor.

İşte esas sorun budur ve karşı çıkmamız gereken esas hef bu olmalı. (31.07.2012)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İhale Atlas'ta, işçiler nerede?

Nisan'da sözleşme yapıldı. Sözleşmede işçilerin ücret zammı düşük tutuldu. Sözde işveren, temizlik ihalesini, rahatça yine şirkete verebilsin diye. İşverenin bu büyük yalanına sendika bürokratları da ortak oldu. Koltuklarını korumak için işverenin suyunda yürümeleri gerekiyordu; işçilerin çıkarını korumadılar.

İhalenin durumu üç ay önceden biliniyordu. Ne idare ne de sendika bürokratları işçilere bilgi verdi. Yalan üstüne yalan söylendi. Atlas taşeronu, işçilere müjde verir gibi açıklama yapmasından sonra bilgi yayıldı.

Atlas taşeronu, kendi işçilerine daha düşük ücret veriyor ve sürekli geciktiriyor. İşçiler sendikasız. DİSK de örgütlemek için hiçbir girişimde bulunmadığı gibi hiç desteklemedi. İşçiler, birkaç kez canlarına tak ettiğinde eylem yapmıştı. Birinde, Atlas işçileri mücadele ederken şube başkanı ve temsilciler, eylemi kırmak için sendikalı şoförleri işe çağırmış ve başarılı olmuşlardı.

İşçiler arasında ihale konuşulurken, bürokratlar açıklama yapmak zorunda kaldı. İhalenin, Atlas tarafından alındığını ve bağlı olduğumuz şirketin birkaç ticarı numarasının olduğunu, bordrolarımızdaki numalaraların zaman zaman değişebileceğini ama hiçbir sorun olmadığını, tüm haklarımızın devam edeceğini söylediler.

Artık Atlas ana şirket, bizim çalıştığımız ise alt taşeron olacak, yani tersine döndü. Yeni işçi de Atlas'a alınacak.

Bu durum ilk kez yaşanmıyor, işçinin bu konuda deneyimi var. Sendikalaşmadan sonda da işveren, ihaleyi Norm adlı başka bir şirkete vermişti. İşçilerin kararlı duruşu ve o zaman örgütlü olan Belediye-İş'in işçinin yanında yer alması sonucunda, işveren geri adım atmak zorunda kalmıştı. Şimdi de aynı durum var, tekrar işçiler başarılı olabilir. Sendikacıların yine işçinin yanında durması ve sözleşmesine sahip çıkması gerekir. İşçilerin, işverenin yalan dolanını durduracak gücü var. Kaybımız olmayacak deniyorsa da, işi oluruna bırakmak, işverene ve bürokratlara güvenmek, doğru değil.

Önümüzde yerel seçim var. Başkan değişmedikçe işçi için sorun yaşanmaz deniyor. Oysa işçi için asıl sorunun başında başkanın kendisi var. Taşeronlaşmayı hızlandırıyor. Sözde sosyal demokrat görünüp sağ siyasetler uyguluyor. Söylentiye göre Atlas şirketinin sahibi AKP Erzincan milletvekili ve başkanın oğlu da gizli ortak. Dostlar işi yürütüyor, işçiyi düşünen yok. İşçinin gerçek dostu, birlikte verdikleri mücadele ve öz güvenidir. (Bir işçi, 20.07.2012)

Gıda

Taşınma tartışmaları

Yıllardır süren Tuzla'ya taşınma hikayesi nihayet son bulmaya başladı. Patron temsilcileri vasıtasıyla bütün işçilere "Tuzla'ya bu ücret ve şartlarda, servis olmadan, evini de taşıyarak gelir misin? Evet veya hayır" diye sordu. Hiçbir yorum ve şart ileri sürmememizi, eğer bir şartı olan varsa bunun hayır kabul edileceğini de ekledi.

Sonrasında işçiler arasında yaşanan, kısa bir şaşkınlık oldu. Birçok işçi bunun kararını vermek için düşünme süresi istedi. Fakat taşınma haberi çıktığından bu yana zaten gidecek olan ve kalacak olan neredeyse belli idi. Şimdi farklı olan patronun 2013 Ağustos ayını son diye belirtmesi oldu.

İşçilerle konuştuğumuzda, patronun bu tavrını eleştirerek önümüzdeki sözleşmeyi hedeflemeyi söyledik. Gidilsin veya gidilmesin, kendi çıkarlarımız için sözleşmede bütün bunların karara bağlanması daha doğru olur. Sözleşme için ücret artışı miktarını belirterek gidecek olan işçiler için bir takım haklar eklenmeli, bunun için işçilerin hep beraber karar verip arkadaşlarını da ikna etmesi gerekir.

Başlangıç olarak küçük bir gurup işçi kendi aralarında üç maddede anlaştı: 1. Bin 35 lira olan taban ücret 1.300 liraya çıkartılsın. Yapılan bu 265 liralık artış, ücreti ne olursa olsun herkese yansıtılsın. 2. Tuzla'ya gidecek olan işçilerin ücretlerine işbaşı yaptıkları andan itibaren 250 lira zam. 3. Taşınma masrafları için gidecek olan her işçiye bin lira taşınma yardımı ve bir hafta ücretli izin.

Şimdiden sonra hem arkadaşlarımızı ikna etme hem sendikayı hem de patronu zorlamak için bir örgütlülük oluşturarak kendimizi sağlamlaştırmamız gerekiyor. (Bir işçi)

AKP'nin ileri demokrasisi

İstanbul Emniyeti Terörle Mücadele Şube Müdürlüğüne yapılan atama, hükümetin nasıl bir demokrasi anlayışı geliştirmeye çalıştığını gösteriyor. Çünkü atanan Sedat Selim Ay'ın, 1997 yılı ve sonrasında tutuklu kadın ve erkeklere işkence yaptığı, tutuklu kadınlara tecavüzde ettiği resmen tespit edildi.

Örneğin Ayşe Yılmaz 1997'de öğretmen eşiyle birlikte gözaltına alınıp 25 gün boyunca ağır işkencelerden geçtiklerini açıkladı. Selim Ay'ın başında bulunduğu TİM3'ün yaptıkları bunlarla da sınırlı değil: En başta Hasan Ocak ve Süleyman Yeter'in işkencede öldürülmesi var. Medyada kendisiyle ilgili anlatılanlar hakkında Selim Ay o zaman komiser olduğunu ve emirleri yerine getirdiğini anlattı. En küçük bir özür veya pişmanlık bile yok. Böyle bir caninin böyle bir mevkiye getirilmesi bir rastlantı olmasa gerek. Patronlar ve hükümetleri şimdiden hazırlıklara başlamış olmalı

İşkenceye maruz kalanlar, Selim Ay aleyhinde dava açtı. Mahkeme sonucunda çok hafif cezalar verildi, cezalar ertelendi ve daha sonra dava Yargıtay aşamasında düştü. İşkence mağdurları davayı AİHM'e taşıdı ve dava 2008'de sonuçlandı ve davacılar, devletten 15 biner avroluk tazminat aldı.

Bunun dışında, 79 yaşında iki çocuğunu Kürt halkının hak mücadelesinde kaybetmiş bir Kürt anne (Siti Ana) protesto eylemlerine katıldığı için cezaevine atıldı (yoğun tepkiler karşısında birkaç gün önce salıverildi).

Fransız vatandaşı Türk asıllı 19 yaşındaki Sevil Sevimli, Erasmus bursu ile Eskişehir'e bir yıllığına gelmişti. 1 Mayıs gösterilerine ve Grup Yorum konserine katıldığı ve bazı sol görüşlü kitapları (ki bunlar yasaklanmış kitaplar değil) okuduğu gerekçesiyle "terör örgütü üyesi" olmak suçundan yargılanmak üzere cezaevinde. Kendisine işkence yapıldığını, dövüldüğünü ve saçlarından tutularak yerde sürüklendiğini anlattı. Kendisiyle görüşen gazetecilere şunu da ekledi: "Fransa'da hak olan her şey Türkiye'de suç." Şu anda serbest bırakılması için Fransa'da bir kampanya yürütülüyor.

Başka bir anlamlı örnek Milliyet gazetesi köşe yazarı Güngör Uras'ın başına gelenler. Uras başına gelenleri köşe yazısında özetliyor: "Trafik çekicileri düzeninin nasıl işlediğini anlatırken, farkında olmadan, birilerinin dalgasını taşlamışım…Yollarda, sivil plakalı araç çekicileri dolanıyor. Yol kenarındaki araçları belli oto parklara çekiyor. Nedir? Ne oluyor diye meraklanırken Hürriyet'te bu işin nasıl tezgahlandığını anlatan bir haber yayınlandı… Çekiciler, uygun gördükleri aracı çekiyorlar. Ceza yok. Otopark ve ceza ücretini paylaşmak var… Bu yazımda anlattıklarımın tamamen doğru olduğunu fakat yazı ile kendilerinin itibarını sarstığını söyleyen bir dernek başkanı dava açtı".

İşte şahane bir düzen ve adalet sistemi. Tanınmış bir gazeteci doğruları yazdığı için mahkemeye çağrılıyor. Dolandırıcılar hiç de rahatsız edilmiyor.

Orada yaşadıkları da ilginç! "Kürsüde hakim bey oturuyor. Kürsü dosya dolu… Hakimin karşısına geçtim. Ayakta dikilmeye başladım. Sanıyordum ki hakim beni dinleyecek. Hakim dosyayı karıştırdı. Sayfaları çevirirken neyi okudu, konuyu anlayabildi mi bilmiyorum ama… Zabıt katibi hanıma kararları yazdırmaya başladı… Söz almaya çalıştım. Hakim bey arz edebilir miyim diye söze başlarken, hakim bey beni azarladı. "Burada dosyada her şey var. Size söz vermeye vaktimiz yok" diyerek davayı kasım sonuna erteledi. Sıramı beklerken izlediğim davalarda da davalı ve davacı avukatlarını hakim konuşturmamıştı."

Sıradan bir vatandaş anlatsa "yok canım abartıyorsun" denir. Tüm bunları yaşan Uras, herhangi bir gazeteci değil, Merkez Bankası başkanlığı yapmış üst düzey eski bir bürokrat. İşte burjuva adaletinin nasıl çalıştığını gösteren anlamlı örnekler.

Yukarıdaki birkaç örnekten de görüldüğü gibi "ileri demokrasi", "hak hukuk" tamamen hikaye. Bunun gibi adaletsiz ve baskılarla işçiler ve tüm çalışanlar her zaman karşılaşıyor ama artık, sıra kendini düzenin tarafında görenlere geldi. Bunlardan gerekli dersleri çıkarmak biz emekçilere düşüyor. (01.08.12)

Meksika

Kurumsal Devrimci Parti yeniden iktidarda

Meksika'da 79 milyon seçmen, 1 Temmuz'da, devlet başkanını, 500 milletvekilini, 128 senatörü, 6 eyalet başkanını ve başkent Meksiko belediye başkanını seçti. Kurumsal Devrimci Parti (PRI) adayı Peno Nieto yüzde 38 oy ile devlet başkanı seçildi. Rakibi merkez-sol adayı Lopez Obrador yüzde 31 oy aldı. 12 yıldan beri iktidarda olan sağcı parti Milli Harekât Partisi (PAN) büyük bir yenilgiye uğradı.

Kurumsal Devrimci Parti'nin yeniden iktidar olması biraz şaşırtıcı. 1910-1917 Meksika Devrimi'ne bağlı olduğunu iddia eden Kurumsal Devrimci Parti, 1929'dan 2000'e kadar, yani 71 yıl boyunca tek başına hüküm sürdü. 1930'lu yıllarda Başkan Cardenas döneminde petrol şirketlerini devletleştirdi. Ancak Kurumsal Devrimci Parti iktidarı, 1990'lı yıllarda birçok özelleştirme yapmış; baskıcı, yolsuzluklara bulaşmış ve çıkar çevrelerinin iktidarı olmuştu.

Yeni seçilen başkan, Kurumsal Devrimci Parti'nin artık "yeni" bir oluşum olduğunu söyledi ve demokratik kurallara çok saygılı olduğunu iddia etti. Kurumsal Devrimci Parti'nin yeniden seçilmesi 2009'daki seçimlerde 31 eyaletten 20'nin yeniden kazanılması ve bu sonucu, son seçimlerde bir sıçrama tahtası olarak kullanılmasıyla gerçekleşti. Yeni başkan, medyanın da büyük desteğini almıştı. Örneğin İngiliz The Guardian gazetesi, Kurumsal Devrimci Parti'nin Televisia medya grubu ile gizli anlaşma yaptığını ve bu medya grubunun Pena Nieto'yu destekleyip rakibini karaladığını yazdı. Bu çirkin kampanya en sonunda öğrencilerin tepkisine yol açtı ve 150 bin öğrenci Meksiko'nun en büyük meydanında Kurumsal Devrimci Parti'yi protesto etmek için dev bir gösteri tertiplemişti.

Milli Harekât Partisi'ne karşı tepkilerin artmasının ve Kurumsal Devrimci Parti'nin yeniden geri gelmesinin esas nedeni ekonomik ve toplumsal durumun çok kötüye gitmesidir. Meksika nüfusunun yarıya yakını günde 2 dolar ile geçinmek zorunda. 1992'de ABD ve Kanada ile yapılan gümrük birliği, zenginlerin daha çok zengin olmasına yaradı. Örneğin Carlos Slim, cep telefon şirketleri sayesinde dünyanın en zengini olabildi. Ama Meksika ekonomisini tamamen ABD'ye bağımlı hale getirdi. ABD'deki 2008-2009 ekonomik durgunluğu, Meksika'yı çok kötü vurdu ve ekonomik büyümeyi baltalayıp işsizliği önemli boyutlarda artırdı.

Meksika'nın bir başka belası ise uyuşturucu çetelerinin boyutları ve yol açtıkları güvensizlik ortamı. 2000'deki hükümet değişikliği Kurumsal Devrimci Parti ile uyuşturucu kartelleri (çeteleri) arasındaki mevcut durumu bozdu. Milli Harekât Partisi, ABD'nin akıl hocalığı ile uyuşturucu çetelerinin etkilerini silahlı baskı yöntemleriyle azaltmaya çalıştı. Bilanço çok olumsuz oldu. Çeteler etkilerini daha da artırmakla kalmadı, çetelerin barbarlığına polis ve ordunun barbarlığı eklendi. Suçsuz sivillerin ortasında taraflar karşılıklı yaylım ateşi açmaktan bile çekinmediler. Şimdi kamuoyunun önemli bir kısmı, ordu ile çetelerin bir birinden farkı olmadığı görüşünde. Geçen yıl çok tanınmış bir şairin oğlunun çeteler tarafından öldürülmesinden sonra babası, 6 yıl içerisinde 60 bin kişinin katledilmesi yol açan neredeyse bir iç savaşa dönüşen bu duruma son vermek için bir "Barış Hareketi" başlatıldı.

Ülkeyi ekonomik krizden kurtarmak için büyük partilerin başkan adaylarının temel önerileri; patronların emekçileri daha kolay işten çıkarabilmeleri için yeni yasalar, zenginlerin vergi yükünü azaltmak ve kamu kuruluşu olan petrol şirketi Pemex'in özelleştirilmesi oldu. Tabi tüm bu saldırılar şimdi Kurumsal Devrimci Parti tarafından uygulanacak ve zenginler ile yoksullar arasında var olan uçurum daha da büyüyecek.

Toplumda can güvenliğinin olmayışı ve polisin yolsuzluklarına son verme konusunda Kurumsal Devrimci Parti kendini çok muğlak önerilerle kendini sınırlı tuttu ve genel hatlarıyla Milli Harekât Partisi 'nin siyasetini devam ettireceği görülüyor. Milli Harekât Partisi'nin üst düzey kadrolarının bir kısmının Kurumsal Devrimci Parti'ye geçmiş olması bunun bir belirtisi. Yani Meksika toplumunun temel sorunlarını çözmek için ciddi girişimlerde bulunulmayacağı görülüyor. LO (07.07.2012)

Fransa

Hareket bir üst aşamaya tırmandı

28 Haziran'da PSA (Peugeot-Citroen, Aunay sous Bois) idaresi Avrupa General Motors ile olan ilişkileri görüşmek üzere üst düzey yönetim toplantısı düzenledi. Aynı gün PSA grup fabrikalarındaki bütün CGT sendikası şubeleri, PSA fabrikaları önünde eylem düzenleyip fabrikanın kapatılma ve tensikat projelerini protesto etmeye karar verdi. Aulnay, Madrid ve SevelNord fabrikaları tamamen kapatılma tehdidi altında. Rennes fabrikasında ise emekçiler "C5 ve 508 modellerin üretimi durunca geleceğimiz ne olacak" endişesinde.

Aulnay fabrikasındaki grev

Aulnay fabrikasında grev sabah saat 8.30 molasında başlayacaktı. Ama kaporta bölümlerinin bir kısmında işçiler mola saatini bile beklemedi. Bazı bölümlerde işçiler, bir anda hep birlikte iş bıraktı. Sonuç olarak kaporta ve boya bölümlerinde çalışan bir işçi bile kalmadı. Boya bölümlerinde şefler, işçileri grev yapmamaları için ikna etmeye çalıştı. Genellikle bu bölümde grev olmuyordu. Şefler, işçilere o gün için çift ikramiye önerdi. Ama işçiler grevde kararlıydı. Bu defa şefler, 100 avroluk bir ikramiye önerdiler. Tüm bunlara rağmen işçiler, grev kararını uygulayıp bölümleri terk ettiler. Bu eylemde yeni olan, şimdiye kadar grevlere katılmayan kalifiye işçiler ve bazı teknisyenlerin de katılmasıdır.

Montaj bölümünde bir grup grevci, hep birlikte yürüyüşe geçince kararsız işçiler de onlara katıldı ve böyle olunca şefler, atölyelerde tek başına bantları çalıştırmayı denedi.

Son günlerde tartışmalar ateşliydi. Birçok işçi, PSA'nın diğer fabrikalarda başka iş öneren "hareket birimlerine" gidip bilgi aldı. Örneğin idarenin, Poissy fabrikasına gitmeyi kabul edenlere 2.500 avro önerdiği haberi yayıldı. Bu gülünç bir para. Patron bir makineyi taşımak için bile daha çok para harcamak zorunda!

PSA merkezinde yürüyüş

28 Haziran günü, merkezi yönetim binası önünde bin 500 emekçi toplandık. En dinamik grup 800 kişilik Aulnay PSA grubuydu. Eyleme PSA Fransa fabrikaları ve hatta Madrid'ten gelen bir grup, kapatılma tehlikesi altında olanlar ve de Renault Cleon, Flins, Lardy, Technocentre, otomativ taşeron şirketleri, Strasbourg GM'den bile işçiler vardı.

Kesinlikle moral bozukluğu yoktu. Tam aksine eyleme katılanların tümü hem patrona ve hem de hükümete kararlı olduğumuzu gösterdi. Patronların bizi sokağa atmasına boyun eğmeyeceğiz. Sevelnord fabrikasının kapanmaması için ücretler dondurulsun, kazanılmış bazı haklardan vazgeçilsin gibi tehditleri kesinlikle kabul etmediğimizi duyurduk.

PSA, diğer otomotiv grupları gibi milyarlara sahip. Ama gülünç bir şekilde 2011 yılında satışlarının yüzde 1 gerilediğini öne sürerek zor durumda olduğunu iddia ediyor. Bilindiği gibi PSA'nın araba satışı son 20 yılda, 2 milyondan 3.2 milyona tırmandı ve cirosu 41 milyar avrodan 65 milyar avroya çıktı. Biriken kâr devasa (10 milyar avro). Bu gerçekler karşısında otomotiv işkolu çok zor durumda, masalı uydurma.

PSA Aulnay ve Madrid'deki fabrikaları kapatıp, Rennes'de tensikat yapmak istiyor. Amacı, diğer fabrikalardaki emekçileri daha çok çalıştırıp kârını artırmak. PSA grubu, 1 milyar avro tasarruf etmeyi amaçlıyor. Yani ona çalışan bütün emekçiler bu saldırıların hedefinde. Hepsi de patronun tehditleri; işini kaybetme ve çalışma koşullarının daha kötüye gitmesi tehlikesiyle baş başa. Öyle ise direk tehdit altında olan ve hatta diğer fabrikalardaki tüm emekçiler, hep birlikte haklarımızı savunmalıyız. Bunu yapabilme gücümüz var. Çünkü bütün zenginlikleri biz emekçiler üretiyoruz.

Eyleme devam edelim

Ertesi gün, 29 Haziran'da Aulnay fabrikasında tartışmalar yoğun bir şekilde devam etti. Eyleme katılan herkes çok memnundu ve kararlı olduklarını ifade ettiler. 12 ve 25 Temmuz'da olağanüstü üst düzey toplantıların olacağı haberi geldi. Bu toplantılarda idarenin, fabrika kapatılmasını konuşmak yerine laf ebeliği yapıp yeni iş olanakları ve sanayileşme lafazanlıkları yapacağından emin olabiliriz.

Bizler hazırlıksız yakalanmadık ve de 28 Haziran günü gerçekleştirdiğimiz başarılı bu eylemle güç dengesinde yeni bir aşamaya ulaştığımızı gördük. Mücadeleye daha da üst seviyelerde devam edip "bireysel çözüm" tuzaklarına düşmemeliyiz. Diğer arkadaşlarımızı da ikna edip hep birlikte mücadeleye devam etmeliyiz. LO (07.07.2012)

İspanya

Kitleler hükümetin "balta darbesine" karşı

Rajoy hükümeti ve onun arkasındaki büyük patronlar, bankerler, kitlelere, yedi aydan bu yana korkunç darbeler vuruyor. Hükümetin 11 Temmuz'da, yerel bütçelerle, sağlık ve eğitim gibi sosyal harcamalara ilişkin açıkladığı son tedbirler için "makas darbesi" yerine "balta darbesi" tabirini kullanmak daha yerinde olur.

Kitlelerin hayatta kalma olanakları budanıyor. Katma değer vergisinin artırılması ile fiyatlar daha da yükselecek. Hükümet yeni bir hamle yaparak kitlelerden bir süre için fedakarlık istemeye daha fazla cüret edemedi. Resmi açıklamalar göre ekonomiyi canlandırmak için bu yeni adım, belirsiz bir süre ertelendi.

İşsizlik zaten %25'e ulaşmış durumda. Çalışma haklarında yapılan son reform, çalışma koşullarını aydan aya daha da kötüleştiriyor ve her geçen gün daha fazla ücretli sokağa atılacak. Büyük işletmeler, işçi çıkarmaya devam edecek ve orta, küçük çaplı işletmeler iflas edecek. Buna paralel olarak kamu hizmetlerinde personel azaltma planları devam etmekte. Ancak tüm bunlar, hükümetin, işsizlerin maliyetinin çok fazla oluğunu ileri sürmesine engel değil. Öte yandan bir sağ milletvekili, "işsizler defolup gidebilirler" demeye cüret edebiliyor. Milletvekilinin bu sözlerine kitleler, o kadar çok tepki gösterdi ki milletvekili özür dilemek zorunda kaldı.

Sağ milletvekilinin utanmazlığı, aslında başta Başbakan Rajoy olmak üzere, hükümetin yoksulları ne kadar küçümsediğini ifade ediyor. Adaletin böylesi! Örneğin, muhtaç ailelere gidecek yardımların, iki yıl boyunca askıya alınması bile söz konusu olabilir ve bu karar, bedeli ne olursa olsun, iki yıl boyunca geçerli olacak. Sakatların acıdan, yoksulluktan ölmek için iki yılları var. Öte yandan tüm bu kısıntılar sonucunda yapılacak tasarruf, beş milyar dolar, bankaların hizmetine sunulacak.

Özerk olduğu belirtilen bölgelerde ise merkezi hükümetin buyrukları altında sağlık, eğitim, itfaiyeyi, belediye polislerinin dahil olduğu, kamu hizmetlerinin kısıtlanmasını öngören tedbirler öne çıkıyor. Gençler işsizliğe ve güvencesiz, geçici işlere mahkum olmuş durumda. Bir iş bulabilen de en düşük ücretle çalışıyor. Genel olarak ücretler kesintiye uğrayacak. Ayrıca emekli olabilmek için daha fazla çalışmak gerekiyor.

Tüm bu yoksulluğun karşısında hükümet 100 milyarlık kesinti daha yapacak ve bu 100 milyar, Avrupalı mali otoritelerden borç alan İspanyol bankalarına gidecek.

Binlerce emekçi, dar gelirli, genç böylesine adaletsiz durumda, gösteri yaparak öfkelerini ifade ettiler. Kitleler, neredeyse her gün, birçok şehirde, bu tedbirleri kabul etme niyetinde olmadıklarını gösterdiler.

Asturie bölgesindeki madencilerinin yükselen hareketine rağmen hükümet, madenlerin kapatılmasının gözden geçirilmesini öngören planı inatla reddetmeye devam ediyor. Olayları yaşamayanlar bile, polisin kışkırtmalarını televizyondan görünce yapılanlara tepki gösterdi. Böylece de madencilerin gece gündüz yürüyerek Madrid'e çıkmalarını daha fazla insan görmüş oldu. Çünkü bugün madencilere yapılanların yarın kendi başlarına geleceklerinin farkındalar.

Birçok yoksul mahallede, evlerinden atılanlar topluca tepki gösterdi. Sağlıkta ve eğitimde her bir kemer sıkma planının ilan edilmesinin ardından gösteriler kendiliğinden, birden bire düzenleniyor. Kitlelerin içinde bulunduğu sıkıntı, endişe elbette ağırlığını gösteriyor ve bu sıkıntı ihtiyat ve moral bozukluğu getiriyor. Ancak buna paralel olarak, birlik olma bilinci oluşuyor.

Eski hükümet çevreleri buna, şüphesiz, sağın iktidara gelişinden bu yana, yoksul kitlelerin hoşnutsuzluğunu üstlenmek için kendini daha özgür hisseden başlıca merkezi sendikaların yardımıyla yanıt vermek istiyor. Onların hesapları ne olursa olsun, inisiyatifleri, geçmişte olanlardan daha büyük bir toplumsal bir çatışmaya yol açabilir.

Sosyalist Zapatero hükümeti altında, CCOO (İspanya'da bir tür sendika gibi olan işçi komisyonu) ve UGT gibi büyük sendikalar, sadece bir günlük genel grev örgütlemişlerdi. Bu iki ay önce yine oldu ancak şimdi sendikacılar, Rajoy hükümetinin karşısında.

Sendikacıların dayanakları, yerel ya da bölgesel tüm gösterilerde yer alan madenciler ve onların hareketi. Ekim ayında yeni bir genel grev örgütleneceği duyuruldu ve hemen ardından genel grev eylül ayına alındı. Bir günlük genel grevin, havanın değişiminde pek bir ağırlığı olmayacak. Ülkedeki siyasi havayı, aynı yöne giden ve birleşen bir hareket değiştirebilir ve genel olarak çalışanları karşı saldırıya geçirebilir. İşte acil olarak hazırlanması gereken budur. LO (20.07.2012)

Kitleler, emperyalist güçlerin çıkar oyunları ile iç savaş tehdidi arasında sıkıştırılıyor

Beşar Esad diktatörlüğüne karşı başlayan tepkilerden 18 ay sonra, öldürülen insan sayısının 15 bini geçti. Zamanla baskı daha yoğun ve kanlı hale geldi. Artık ordu "isyan" etmiş semtleri ve köyleri ağır top ateşine tutarken, sivil milisler, karşılarına çıkan her sivili öldürüyor. Baskının amacı, protesto gösterilerini engellemek değil, kitlelerin tümüne korku salmak.

Diğer yanda büyük güçler, Suriye'de yapılan katliam için timsah gözyaşı döküyor. Emperyalist güçlerin temsilcileri Birleşmiş Milletler'in askeri müdahalesinin gerektiğinden söz ediyorlar. Çünkü Rusya ve Çin'in veto edeceğinden eminler.

Libya'da askeri müdahale sonucu ortaya çıkan karışıklığa bakıldığında Suriye'deki kitlelerin bir emperyalist askeri müdahaleden kesinlikle olumlu sonuç beklememeleri açık. Emperyalistler, Esad rejiminin, şimdiye kadar onlara hizmet eden bir rejim olduğunu çok iyi biliyor ve bu rejim yıkılışının bölgede yol açacağı karışıklıktan çok zarar görebileceklerini de gayet iyi biliyorlar.

Suriye isyanı, Şubat 2011'de bir gencin kendini yakmasından sonra yapılan yürüyüşle başladı. Bunu takip eden haftalarda, ülkenin diğer önemli kentlerine yayıldı. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra Esad, tepkilerin önünü kesmek için bazı küçük reform vaatlerinde bulundu. Ama hem bunlar yetersizdi hem de artık çok geçti. Bölgeyi saran isyan ateşi; Tunus, Mısır, Bahreyn, Yemen ve Libya diktatörlüklerini götürüp Suriye'ye gelmişti.

Ancak Suriye'deki isyanın gelişmesi diğer ülkelerden çok farklı oldu. Tunus ve Mısır'a göre çok daha yavaş yayıldı ve hiçbir önemli kent veya merkezde rejimin baskı güçlerine karşı belirleyici bir hal alamadı. Mısır'da isyancıların rejime karşı Tahrir Meydanı ve Libya'da ise Bingazi bölgesi vardı. Suriye'de böyle bir durum gerçekleşemedi. İsyancıların, Suriye'nin kuzey-batısındaki Hama kentinde yoğunlaşma girişimleri, Esad rejimi tarafından kolayca bastırıldı.

Suriye'deki baskı rejimi diğer ülkelere göre çok daha etkili ve feci. Devlet aygıtı, fazla sorun yaşamadan birlikte tepki gösterdi. Tunus ve Mısır'dan farklı olarak ordu ve özel baskı güçleri, rejim ile kitleler arasında arabuluculuk yapma girişiminde bulunmadı ve Libya'daki gibi rejimin üst düzey yöneticileri veya ordu genelkurmayı arasında önemli kopmalar olmadı. Bir yıl aradan sonra rejimden kopan tek üst düzey yönetici, fazla önemi olmayan petrol bakan yardımcısı idi. Emperyalist ülkelerin hükümetleri, Esad rejimini fazla yıpratmamayı tercih ettiler ve bu durum, rejimin başındakilerin karşı tarafa geçmesini cesaretlendirmedi.

Birleşmiş Milletler güvenlik konseyindeki veto bahanedir. Çünkü Suriye konusundaki tereddütleri açıkça görülürken, bölgedeki bazı diktatörlere çıkarları icabı sert davranmak istediklerinde Rusya veya Çin'in görüşlerini hiç de takmamışlardı.

Aslında Suriye'deki durum, emperyalist güçler için gerçek bir sorun. Bazı emperyalist yöneticiler, uzun süre onlara gayet güzel hizmet etmiş olsa da, artık daha hoş, yeni bir rejim istiyorlar. Ancak böyle bir değişikliğin bölgedeki bütün güç dengelerini sarsacağını ve kendileri için de hoş olmayacak şeylere yol açıp emperyalist düzene de darbe vurabileceğini biliyorlar.

Haziran 2000'de baba Esad ölünce yerine Beşar Esad'ın geçmesiyle batıda birçok çevre bunu, rejimin "liberalleşmesi" olarak sundu.

Aslında "liberalleşme" Suriye'nin, batılı çokuluslu şirketlerin talanına açılmasıydı. Zaten bu süreç, sınırlı da olsa baba Esad döneminin sonunda

başlamıştı. Batılı çokuluslu şirketlerin, yerli ortaklarıyla birlikte kitlelerin cebindeki paraya el atmasıyla rejimde siyasi bir "liberalleşme" olmadığı, takip eden aylarda bunun aksi yaşandığı görüldü.

Mayıs 2000'den sonraki 14 ay boyunca, bir sürü imza kampanyası, "bağımsız" geçinen aydınlar, siyasetçiler, sanatçılar ve de "ilerici" iş çevreleri arasında yoğun tartışmalar ve forumlar tertiplenip Suriye toplumunun geleceği hakkında "ulusal bir tartışma" yaşanmıştı.

Hafız Esad'ın askeri darbesinin ardından 30 yıl boyunca olağanüstü hal rejimi uygulandı. Kendini "sivil toplum hareketi" diyen bu hareketin tek isteği, rejimin yavaş yavaş "normal" burjuva demokrasisine dönüşmesi ve dünya pazarına açılmasıydı. Bu hareket ne hedefleri, ne de hedeflerine ulaşmak için seferber ettiği olanaklar açısından radikal bir hareketti. Kitlelerin harekete geçmesini ve yardımcı olmasını kesinlikle istemedi ve bundan da özellikle uzak durdu. 2000 yılındaki bu hareketin, son 18 ayda yaşanan kitle eylemleriyle hiçbir ortak yönü yok.

Bütün Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde olduğu gibi kanlı baskılar nedeniyle kitlelerin rejimlere karşı olan tepkis arttı ve Suriye'de de, rejimin başında olanların gitmesi ve hatta idam edilmesi isteniyor.

Yine kitlelerin sokaklara dökülüp rejimin gitmesini istemelerindeki ortak belirleyici unsur, ekonomik kriz.

Örneğin Suriye'de 1980'li yıllarda petrol üretiminin artması sonucu yaşanan göreceli ekonomik iyileşme Beşar Esad'ın iktidara geldiği dönemde artık sadece geçmişte kalmış bir hatıradan ibaretti. 2000'de borç giderleri, petrol gelirinin %25'ini yutuyordu. Beşar Esad'ın iktidara gelmesinden sonra, kitlelerin hayat seviyesinde sürekli bir gerileme yaşandı ve özellikle 2007 dünya ekonomik krizinden sonra, daha da hızlandı.

İsyan yürüyüşleri başlamadan önce çalışabilecek durumda olanların %25'i işsizdi ve bunların dörtte üçünü, 25 yaş altı gençler oluşturuyordu.

2011'de Suriye'de genel olarak nüfusun %30'u yoksulluk sınırının altındaydı ve yıllık enflasyon %10'geçiyordu. Üstelik 1.2'si Irak'tan gelen, 2 milyonluk bir göçmen nüfus genel yoksulluğu daha da artırıyordu. Bu yoksul kitlelerin hangi oranda yürüyüşlere katıldığını tahmin etmek oldukça zor. Ama şu kesin; Suriye'de, Tunus ve Mısır'da olduğu gibi yürüyüşlerin başlamasından bu yana işçi sınıfı, sınıf olarak kendini ifade edemedi. Hama gibi kentlerde grev diye ortaya çıkan eylemler, işçi grevleri olmayıp daha çok, küçük esnafın ağırlıkta olduğu ve kitlelerin denetiminde değil tepeden gelen kararlarla uygulanan kepenk kapatma eylemleriydi. Kitlelere, en iyi şekliyle pasif bir görev veriliyordu. Aynı şekilde yapılan eylemlerin hiç birinde sınıf içerikli hiçbir istek ön plana çıkmıyor.

Esad, ailesi, yakınları ve rejimin başındakilerin bir kısmı alevi kökenli olmalarına rağmen bir derneğin belirttiğine göre: "Rejim, alevilerin kaderini kendine bağladığı için aleviler fiilen tutsak konumunda. Güvenlik güçlerinin çoğu alevi kökenli olup büyük bir çoğunluğu çok düşük ücret alıyor ve de çalışma saatleri çok uzun. Genellikle de geri kalmış köylerden geliyorlar."

Medyanın anlattıklarının tam aksine alevilerin çoğunluğu hiç de ayrıcalıklı değil. Önemli bir kısmı, batılı medyanın kışkırtmalarıyla da, düşman çevrelerden gelebilecek intikam saldırılarından korktukları için kendilerini, rejime mahkum hissediyorlar. Rejimi desteklemeleri hiç de iddia edildiği gibi sözde "ayrıcalıkları" nedeniyle değil.

Suriye'deki farklı güçlerin somut konumu ile ilgili kesin bir bilgiye ulaşmak oldukça zor. Aktarılan birçok habere göre köktenci İslamcı hareketler güçlendi ve bu gerici güçler, diğer azınlıklara ve özellikle de alevilere karşı büyük düşmanlık besliyor.

Özgür Suriye Ordusu, sanıldığı gibi ne Suriye'de ne Suriye dışında merkezi bir güç değil, küçük karışık gruplardan oluşuyor.

Suriye Ulusal Konseyi'ne gelince kesin olan şudur: Ülke ile fazla bağları yok ve bu nedenle de ülkede fazla bir etkinliği yok. Üstelik oluşmasından 8 ay sonra iki tane daha ayrı Suriye Ulusal Konseyi ortaya çıktı ve bu yeniler, gerçek temsilciler olduklarını iddia ediyorlar. Parayı veren düdüğü çalar hesabı, Müslüman Kardeşler, batının desteğiyle bu konsey içerisinde önem kazanıyor ve batılı hükümetler, onlar sayesinde Suriye'ye "demokrasiyi" getireceklerini iddia ediyorlar!

Batılı güçlerin siyaseti, Suriye'deki kitlelerin çıkarlarını savunmak değil. Emperyalizmin bölgedeki esas siyaseti, petrol zenginliğini talan etmeye devam etmek ve petrol tekellerinin devasa kârını garantilemektir. Emperyalistler bölgede bu siyaseti devam ettirecek uşaklar arıyor. (Classe Struggle, Nisan 2012)

Tanıtım... Tanıtım... Tanıtım...

“Kadın-erkek eşitliği istiyoruz”

İngiliz yönetmen Nigel Cole'un filmi “Kadının Fendi” 55 bin erkek çalışanı bulunan Dagenham'daki (İngiltere) bir Ford fabrikasında, ilk kez grev yapan 187 kadın işçinin grevini anlatıyor. Filmde anlatılan grev, gerçek bir olaydan uyarlama.

Kadın işçilerin talepleri, vasıflı işçi sayılmak ve fazla mesailerin kaldırılmasıydı.

Kadın işçiler, bu telepleri için bir günlük iş bırakır. Ertesi gün Ford yönetimi, işçilerin bu eylemine yanıt olarak tüm kadın işçilere, tehdit dolu ve aşağılayıcı bir bildiri dağıtır. Soluğu sendikacıların odasında alan kadın işçiler, sendika bürokratları tarafından da ciddiye alınmadıklarını görünce taleplerini genişletirler: “Cinsiyet eşitliği; erkeklerle eşit ücret istiyoruz.”

Kadınlar, geri adım atmaz, grevin etkisi ülke çapında yayılır. Kadınlar, hem kendi aralarında oluşan sorunları çözer hem de dışarıdan gelen her türlü baskıya direnir. Ford yönetimi işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kalır ve grev başarıyla sonuçlanır. Ardından 1970 yılında, İngiltere'de “Eşit ücret kanunu” çıkartılır.

Kadınlar, grev boyunca sadece Ford yönetimiyle değil sendika bürokratlarıyla, eşleriyle ve en önemlisi “kadınların erkeklerle eşit ücret alamayacağını” savunan toplumsal gerici ön yargılarla savaşırlar. Hem kişisel, hem cinsiyet hem de sınıfsal yönlerden mücadele verirler.

Filmde, bu kanunun çıkmasını, her ne kadar, yalnızca Dagenham'da çalışan kadın işçilerin grevinin sonucuymuş gibi gösterse de aslında grevin kendisi, 1960'lı ve 1970'li yıllarda, Avrupa'da yükselen kadın hareketlerinin bir sonucuydu.

Çünkü o dönemde, tüm Avrupa'da kadın hareketleri yükseliş evresindeydi. Bu dönem, kiliseyi de arkasına alan Avrupalı hükümetlerin, kürtaj başta olmak üzere, kadın haklarını budamaya çalıştığı, ücret konusunda kadın işçilere taviz vermek istemediği (kadınların erkeklerden daha az ücret alması çok yaygındı ve ne yazık ki aksine yasalara rağmen bugün de çok yaygın) bir dönemdi.

Filmdeki grev her ne kadar ülkedeki diğer kadın hareketleriyle bağlantısı kurulmadan anlatılsa da, büyük kapitalist şirketlerle hükümetler arasındaki dostluğu anlatması bakımından da çok önemli.

Örneğin grevin başarılı olması karşısında Ford patronu, “biz İşçi Partisi'ni, sendikaları ve işçileri kontrol edebilsin diye oraya getirdik, neden görevlerini yapmıyorlar?” şeklindeki veryansın etmesi, büyük kapitalist şirketlerle hükümetler arasındaki yakın ilişkiyi gözler önüne seriyor.

Filmin baş karakteri ve grevin lideri Rita'nın sözleri, kadınların konumunu çok güzel özetliyor: “Biz kadınlar, siz erkeklerden, bize destek vermenizi istemiyoruz. Bizimle birlikte mücadele etmenizi istiyoruz. Çünkü bizler kadınıyla, erkeğiyle işçi sınıfıyız.”

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.